

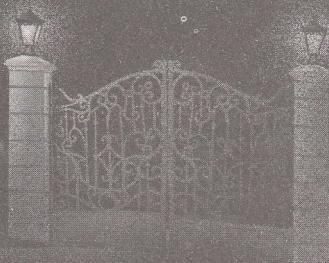
Libris pe DAVE BARRY

Respect pentru oameni și cărți

CEA MAI TRĂSNIȚĂ NOAPTE EVER

Traducerea din engleză de
Bogdan Voiculescu

CAPITOLUL

Numele meu e Wyatt Palmer. Am paispe ani, aproape cinșpe. Locuiesc în Miami, un loc straniu uneori, deși de obicei viața mea e destul de normală. Zic „de obicei” pentru că acum ceva timp, când eram la gimnaziu, am luat parte la o excursie trăsnită cu clasa, care s-a încheiat – poate că ați aflat – cu un episod în care i-am rupt clavicula președintelui Statelor Unite. N-a fost vina mea (pe bune) și povestea s-a terminat cu bine; de fapt, lumea chiar m-a tratat ca pe un erou, deși, credeti-mă, nu sunt nici pe departe erou. În orice caz, a fost o chestie senzațională o vreme. Dar, după câteva luni, a ajuns o chestie mai puțin senzațională și, în cele din urmă, n-a mai fost defel mare brânză.

Ceea ce mi-a convenit, pentru că nu mai sunt elev de gimnaziu. Sunt în primul an la liceul Coral Cove (pațria Scoicilor Bătăioase). Și primul lucru pe care l-am

observat la viața de liceu e că, dacă ești într-o nouă și mai ales dacă ești un băiat de-a nouă mai firav, eviți să atragi atenția asupra ta și să te porți ca și cum ai avea impresia că ești cineva important. E mai bine să fii oarecum invizibil o vreme. Nu mă înțelegeți gresit: majoritatea copiilor de la Cove sunt prietenoși. Dar, la fel ca în orice școală sau liceu, sunt unii copii care ar fi mai bine să nu te observe.

La Cove, sunt doi copii care chiar *nu vrei* să te observe.

Frații Bevin.

Adică Nick și Troy. Sunt frați gemeni și amândoi sunt solizi, cu toate că Nick e puțin mai mare. Sunt elevi în ultimul an, dar s-ar putea da drept studenți la facultate. Tatăl lor e un om de afaceri superbogat din Miami și locuiesc într-un conac imens. Conduc un Jeep negru beton, tunat, cu roți uriașe și cu sigla echipei de baschet Miami Heat. Sunt mari vedete ale echipelor de fotbal și de baschet. Mai mult, după părerea multor fete, arată foarte bine. Frații Bevin sunt în totalitate de acord cu părerea asta. Mereu parcă pozează, ca și cum ar fi fotomodelle dintr-o reclamă la Hollister și ne oferă cu generozitate nouă, niște ființe inferioare, ocazia să-i admirăm.

Probabil că v-ați prins deja: nu-mi plac frații Bevin.

Respect pentru văzne și capăt

N-ar fi fost o problemă dacă n-ar fi știut cine sunt. Aș fi putut fi un simplu elev umil de-a noua, ca toti ceilalți, pierdut într-o turmă de elevi umili de-a noua care se scurg pe lângă ei pe culoare, în timp ce ei stau și se lasă admirați.

Din nefericire, frații Bevin știau exact cine sunt.

Ne-am cunoscut în a doua lună de când începuse-ram studiile la liceul Coral Cove, cu o săptămână înainte de Halloween. Am luat autobuzul, ca de obicei, și am intrat pe terenul liceului cu Matt Diaz, care e prietenul meu cel mai bun, deși e un idiot (veți vedea în curând de ce spun asta). Înainte să înceapă orele, mai toată lumea pierde vremea afară, în curtea mare, înconjurată de clădiri. Stai de vorbă cu prietenii, te străduiești să-ți termini temele pe care nu le-ai făcut în seara anterioară și încerci să te dezmeticești, pentru că e *mult* prea devreme. La liceele publice din Miami, orele încep la 7:20 dimineața. E o nebunie, dacă ai habar de structura biologică a adolescentilor umani. Ora noastră firească de trezire e, poate, pe la unu jumate după-amiaza. Dacă ne vâri într-o sală de curs la 7:20 dimineața cu pretenția să reușim să reținem ceva din ce spune profesorul, ești puțin dus cu pluta sau ești director de școală.

Înainte că înceapă orele, de obicei pierdeam vremea cu alți boboci pe care-i știam de la gimnaziu. Ne întâlneam în preajma intrării în clădirea de științe medicale, unde se țin ore pentru adolescenții care vor să devină medici, asistenți sau infirmiere. Au acolo niște manechine ciudate, cât un om în mărime naturală, de care elevii trebuie să se folosească pentru a exersa chestii medicale, precum măsurarea tensiunii.

În curtea liceului s-au întâmplat unele lucruri destul de haioase. Acum câțiva ani a avut loc o întâmplare legendară, la care a luat parte cea mai însăpăimântătoare persoană de la Coral Cove: Arlene „Înțepătoarea“ Metzinger, care e nu doar directoarea liceului, ci și cea mai severă persoană din sistemul solar. Înțepătoarea e o femeie scundă, dar aprigă, care a crescut în New York și care se mândrește cu faptul că nu s-a născut de ieri, de-alăltăieri. Ceea ce e, fără îndoială, adevărat. E directoare la Cove cam de pe vremea Imperiului Roman. Dar, deși e atât de bătrână, are o vedere uluitoare. Poate dibui abateri de la ținuta regulamentară a liceului de la zece kilometri distanță. E un fel de superputere. Patrulează terenul liceului în fiecare dimineață și, cam o dată pe minut, arată cu degetul și strigă „HEI!“. În astfel de momente arată către vreun elev aflat hăt-departe, care

nu poartă tricoul aprobat de Coral Cove, nu are ecuson de identificare sau care poartă pantaloni scurți care sunt prea scurți sau mai știu eu ce.

„TU!“ țipă Înțepătoarea în momentele astea. „VINO ÎNCOACE.“ Elevul zice: *Cine, eu?* Și Înțepătoarea zbiră: „DA, TU“. Atunci elevul își târșâie picioarele până la ea și Înțepătoarea îl sau o pedeapsește să rămână la liceu după ore. Împarte în jur de 25 de astfel de pedepse chiar înainte să înceapă orele. Niciodată nu poți ști unde va lovi din nou.

Mă rog, ca să revin, legenda spune că, într-o dimineață de primăvară de acum câțiva ani, Înțepătoarea patrula prin curte și a zărit un puști la balconul de la etajul întâi, lângă sala multimedia. Puștiul era cu spațele rezemat de balustradă și purta un tricou vopsit manual, ceea ce era clar o abatere de la codul vestimentar Coral Cove.

— HEI! a țipat Înțepătoarea.

Puștiul nu s-a clintit.

— HEI! a țipat Înțepătoarea din nou. LA BALCON. ÎNTOARCE-TE. CU TINE VORBESC.

Puștiul tot nu s-a mișcat.

Cu o privire și mai furioasă decât de obicei, Înțepătoarea a pornit înspre balcon. Multă lume o urmărea.

Respectătrătorul
Era destul de lîmpede că puștiul n-avea să primească doar o singură pedeapsă. Probabil mai multe pedepse de stat după ore, plus scaunul electric.

Acum Înțepătoarea ajunse sub balcon.

— ÎNTOARCE-TE ÎN CLIPA ASTA, a zbierat ea.

Puștiul, tot nimic. Înțepătoarea era fix sub el și îl privea cu atâta furie încât era un miracol faptul că nu izbucnea în flăcări. Toți din curtea liceului tăceau mâlc.

Atunci puștiul a sărit de la balcon.

Mulți au țipat. Nu numai fetele.

Puștiul a aterizat pe ciment cam la doi pași în fața Înțepătoarei, care a sărit înapoi la o distanță uluitoare, având în vedere ce vârstă avea.

Atunci ea și o grămadă de alți oameni au fugit la puști, care zacea absolut nemîșcat, ca un mort.

Numai că nu era vorba de un copil. Era un manechin de la departamentul de științe medicale.

Și pe tricoul pe care-l purta era scris PĂCALEALĂ DE ÎNTÂI APRILIE, pentru că asta se întâmpla pe întâi aprilie. Cineva pusește tricoul și o perucă pe manechin, îl sprijinise de balustrada de la balcon și l-a aruncat când Înțepătoarea a venit aproape.

Era o farsă destul de bună. Multă lume a râs.

Înțepătoarea nu se număra printre ei. A făcut eforturi *extraordinare* ca să-l găsească pe făptaș, dar n-a

avut noroc. Pe de altă parte, a împărțit cam pașpe milioane de pedepse pe parcursul următoarei săptămâni. Așadar, lecția a fost: *Dacă te pui cu Înțepătoarea, toată lumea are de plătit.*

Mă rog, ca să revenim la dimineața astă anume de octombrie: traversam curtea cu prietenul meu cel mai bun, idiotul de Matthew Diaz, și căutam grupul de adolescenți cu care petreceam timpul de obicei. Mă uitam în mod special după Suzana Delgado, o fată de care-mi place foarte mult, deși nu prea e de nasul meu. E drăguță, deșteaptă și foarte pricepută la sport și la orice altceva și-ar propune să facă. Când eram la gimnaziu, a fost și ea implicată în excursia aia trăsnită și, cu toate că în mare parte eu am primit laudele pentru faptul că o făcusem pe eroul, adevărul e că ea a fost mult mai curajoasă decât mine. Dar, în urma întâmplării aleia, am devenit prieteni destul de buni; am fost împreună până și la balul de absolvire a gimnaziului, moment care – îmi dau seama cât de jalnic sună – a fost apogeul vieții mele din punct de vedere social.

La liceu am fost prieteni în continuare, dar nu atât de apropiati pe cât mi-aș fi dorit. Mă vedeam uneori cu ea și de fiecare dată se purta frumos, dar, din moment ce era populară și arăta bine, de obicei era înconjura-

tă de o gașcă de alți adolescenți populari și arătoși. De asemenea, atrăgea din ce în ce mai multe priviri de la elevii din anii mai mari, tipi cu care nu prea am cum să concurez, tipi care au mașini.

Dar uneori, în timpul dimineții, își petrece timpul cu vechea gașcă de copii din gimnaziu și în dimineața aia am zărit-o în timp ce traversam curtea cu Matt. Tocmai atunci Matt a rostit niște cuvinte care exemplifică perfect de ce e un idiot.

- L-am adus pe Frank, a spus el.
- *Ce-ai făcut?* am spus eu.
- Ar trebui să vă explic acum că Frank e un dihor.
- Îl am în ghiozdan, a spus Matt.
- *De ce?* am întrebat eu.
- Se simte singur când îl las acasă.
- Dar e un *dihor*.
- Asta nu înseamnă că n-are sentimente.
- Nu poți să aduci un dihor la liceu!
- N-o să-l vadă nimeni. Are mâncare acolo.
- Ești un idiot, știai?

Înainte ca Matt să apuce să răspundă, am ajuns la grupul de prieteni. Suzana mi-a făcut cu mâna și a zâmbit, motiv pentru care, până în acel punct, ziua mea era deja extraordinară. M-am dus direct la ea.

Respect pe româna

— Ghici ce-a făcut Matt, am spus eu.

— Vreo idioțenie?

Suzana îl cunoaște bine pe Matt.

— Corect, am spus eu. L-a adus pe Frank la liceu.

— Frank?

— Dihorul lui.

Mă așteptasem să râdă la auzul veștii ăsteia, dar ea a zis:

— Vaaai, *ador* dihorii! Matt, vreau să văd!

— Nu știu ce să zic, a spus Matt, privind în jur.

— N-o să afle nimeni, a spus Suzana. Haide, *te rog!*

A făcut gestul ăla cu ochii pe care îl fac fetele și te fac să vrei să faci ce-or fi vrând ele să faci, mai ales când fata în cauză arată ca Suzana.

— Bine, a spus Matt. Dar nu-l lăsa să scape.

— Nu-ți face griji, a spus Suzana.

Ea e genul de persoană care niciodată nu crede că ceilalți au motiv să-și facă griji.

Matt și-a dat jos ghiozdanul și a desfăcut fermoarul. Suzana a privit înăuntru.

— *Doamnedoamne*, e atât de *drăgălaș*, a spus ea. Pot să-l iau în brațe?

Matt a spus:

— Nu cred că e o...

Respect pentru natură
Dar Suzana deja își vârâse mâinile în ghiozdan. L-a scos afară pe Frank și l-a ridicat la vedere.

— DOAMNEDOAMNE! a spus ea. E ATÂT de drăgălaș!

Mie Frank nu-mi părea chiar atât de drăgălaș. Arăta mai degrabă ca un şobolan. Dar Suzana se îndrăgostise.

Deja în jur se adunau mai mulți copii, ca să vadă ce se petrece, aşa că gașca noastră devinea mai numeroasă. Am simțit pe umăr mâna cuiva, care apoi m-a împins la o parte. Mă pregăteam să zic ceva – probabil o replică genială, precum „Hei!“ –, dar apoi am văzut cui îi apartinea mâna: Troy Bevin. Era cu fratele lui, Nick. Voiau să vadă ce se petrece și, dacă se întâmplă să te afli undeva între frații Bevin și ceva ce vor ei să vadă, te afli într-un loc nepotrivit.

Frații Bevin au împins la o parte încă vreo doi elevi lipsiți de importanță, ca să poată ajunge fix lângă Suzana, unde ea avea să poată fi uluită în mod corespunzător de măreția lor. Ziua mea excelentă deodată mult mai puțin excelentă.

Nick l-a arătat pe Frank cu degetul.

— Asta-i al tău? a întrebat-o pe Suzana.

— Nu, e al meu, a spus Matt.

Respondește Nick și s-a uitat la Frank aşa cum mama mea se uită la gândacii de bucătărie înainte să calce pe ei. Apoi s-a uitat iar la Suzana.

— Eu sunt Nick, a spus el.

I-a zâmbit, dezvăluind câteva mii de dinți perfecti.

Suzana s-a făcut roșie și a spus:

— Știu cine ești.

Îmi venea să vârsc.

Nick a dat din cap: *EVIDENT că știi cine sunt.*

— Cum te cheamă? a întrebat el.

— Suzana Delgado.

— Ești în clasa a nouă?

— Da.

— Bine ai venit la Coral Cove, Suzana Delgado.

A spus-o de parcă liceul ar fi fost proprietatea lui privată.

— Mersi, a spus Suzana, roșind și mai mult.

— Eu sunt Troy, a spus Troy.

Și el i-a dăruit un zâmbet. Sunt atât de generoși frații ăștia Bevin.

— Bună, a spus Suzana.

— Ar trebui să vii cândva la noi acasă. Avem niște animale extraordinare.

— Ce fel de animale?